

Z OBSAHU

Ceny prezidenta ČTS	(6-9)
Laver Cup	(10-12)
Můj příběh: Tomáš Macháč	(13-15)
Tenis na vozíku	(16-17)
Zajímavosti ze světa	(18-20)
Taylor Fritz	(22-23)
Mladí chtějí nahoru	(24-25)
Ben Shelton	(26-27)
Za oponou	(28-29)
Dialog s Igou Swiatekovou	(31-32)

Uzávěrka tohoto čísla byla 31. 10. 2023

Na titulu: Tomáš Macháč,
opora českého daviscupového týmu

Snímek: WTA.COM

34. ročník, listopad 2023
vydává T/Production, spol. s r. o.
tel.: 241 442 398, e-mail: burians@volny.cz

Šéfredaktor Ing. František Kreuz, vedoucí redaktor
Mgr. Stanislav Burian. Grafická úprava Studio
Franklin, Praha 2. Tisk: Hart Press, s. r. o.,
Otrokovice. Podávání novinových zásilek povoleno
Ředitelstvím poštovní přepravy Praha, č.j. 1646/94
ze dne 25. 7. 1994 a Ředitelstvím pošt Praha, č.j. NP
224/94 ze dne 2. 2. 1994. Podávání novinových zásilek
povoleno Českou poštou, s. p., ZSeČ Ústí n. L. ze dne
21. 1. 1998 pod č.j. P-322/98.

Časopis registrován u Ministerstva kultury ČR pod
evidenčním č. MK ČR E 5153.

Příjem inzercí: T/Production
tel.: 241 442 398, e-mail: burians@volny.cz.
www.predplatne.cz

Objednávky a předplatné pro SR přijímá také
T/Production, Hudečkova 10, 140 00 Praha 4
tel.: 241 442 398
e-mail: infotenis@tenis-magazin.cz
Cena výtisku 45 Kč, pro předplatitele 33 Kč
F 5153-ISSN 0862-6766

Bez rodičů a Kaderky se český tenis neobejde. Bez jejich a jeho pečlivosti, obětavosti, samozřejmě i nezbytného finančního zabezpečení, to vše je rozhodující pro vývoj talentovaných dětí. Rodiče jsou ale vždy první, stojí u začátku třeba nadějných tenisových kariér. Kaderka musel nějaký čas čekat, ale i jeho důležitý čas zákonitě přicházel. Rozhodně byl vítán mnohem vstřícněji, vzpurným a přechytračeným rodičům se dnes moc netleská.

Tenis umí být laskavý, na druhé straně ve vteřině i nepřijemně otevřený, až zákeřný, padnou věty, které se mnohdy složitě poslouchají. Dovede nabídnout i příběhy, které nás mohou dovést až na kraj lidských snažení, stačí pár špatných rozhodnutí, zbytečná umíněnost, sny se propadnou a je konec. Přející tenisová duše toho musí opravdu hodně vydržet, rozbolavěla se okolní žárlivou nenávistí, určitě ji nakazila i bolavá duše společnosti, ta je nemocná dlouhodobě... Co se však na přelomu tisíciletí až masově rozšířilo – český tenis je plný toulavých myšlenek, které nemají pokoru a tenisu nepřejí... Kdo by neuměl řídit ani tramvaj, chtěl by řídit svaz, v kapse mají tihle rozumbradové už mockrát přečtený wimbledonský guide a když už znějí fanfáry na oslavu českého tenisu, tak právě tihle mají dojem, že trubači ani nemusejí znát noty.

Když jsem mnohokrát napsal, že jedním z největších nebezpečí českého tenisu jsou nerozumní a nekritičtí rodiče, tak to – možná přece jen tišeji – připomínám znovu, stejně jako že juniorský grandslamový titul má stejnou cenu jako zbrklé bouchnutí dveří tenisové šatny. Ano, přiznávám, za úspěchem třeba z Roland Garros je hodně práce i peněz, ale v konečném účtování je mnohdy výsledkem jen fotka do tenisového deníku – a hlavně až nepředstavitelná práce na další tenisové cestě. Pro rodiče snad jediná šance k finančním licitacím s klubovými šéfy – většinou však s nulovým výsledkem. Klubovní manažeři drží pospolu a vydírat se nenechají.

Ale přesto – cesta k tenisovým úspěchům je stále těžší, rok od roku dražší, složitější, stejně jako doba, ve které žijeme. Bez velkých obětí se kroky dopředu snad ani dělat nedají, velká poklona těm, kteří se na tu cestu vydají, pro padlé by měly být nachystané národní tenisové hřbitovy, doma Vyšehradský Slavín, leží tam pět sportovců, ale tenista zatím žádný, za oceánem by to mohl být ten Arlingtonský, kousek od Bílého domu a Pentagonu, zasloužili by si to. Prostě – vzývejme rodičovskou moudrost.

„Žádné dítě neví, a ani nechce vědět, jak těžká ho čeká práce. To hledá v tenisu především rozpustilou radost a tu jim musíme umět nabídnout. A záleží jen, jak chytré má dítě rodiče a kam až chtějí se svým dítětem dojít. Děti se samy nerozhodnou, musejí to za ně udělat rodiče,“ říkal dávno při UniCredit Czech Open Ivan Lendl. „Kdybych věděl, co všechno mě čeká, jak budu při svém tenisu trpět, asi bych se dal na něco jiného. Ale o mé tenisové kariéře rozhodli má rodiče a jsem jim za to vděčný.“ Lendlově věty platí i v našem tisíciletí, stejně jako se nedají zapomenout slova Věry Sukové, když věřila, že se jednou dočká velkých úspěchů Heleny a Cyrila. „Jako správná máma bych je do toho neměla hnát, ale on je tenis krásný a třeba jim to půjde lehce,“ doufala a dobře věděla, jaké trápení její děti čeká.

A dokdy by měli trenéři s rodiči vydržet? Nebo rodiče s trenéry? Třeba do konce jejich kariér, když tomu rozumí a jsou schopni tenisu svých dětí pomoci. U každého je to jinak, jedno je jisté, čím dřív rodiče symbolicky povolí své opratě a předají je profesionálům, tím lépe. Černošek říká, že měl na rodiče příštích prostějovských hvězd štěstí, ale taky musel být v počátcích diplomaticky trpělivý a dobře ví, že jednou se mu to nepodařilo...

Pro většinu rodičů je to velice složitý okamžik, stále v nich přetrvává pocit, že oni to jsou, kdo své dítě zná nejlépe, tuší jeho cíle a hlavně ví – kolik ten jejich společný příběh doposud stál... Ty součty by mlaskaly, kdyby kalkulačky uměly mluvit.

A trenéři? Když se podívají do zrcadla, chtějí vidět, že jsou nejlepší nebo k těm lepším rozhodně podle

vlastního úsudku patří. Proč také ne? Všichni se dívají na tenis pohledem svých dávno prověřených a někdy předstíraných zkušeností, jsou přesvědčeni, že tenisu dokonale rozumí. A také jsou si jisti svou cenou, nenahraditelností a vůbec si nepřipouští, že by se ve vteřině mohli octnout jen v roli jednoduchých napalovačů. Co si však mnozí trenéři neuvědomují? Že i oni jsou jen součástí tenisových příběhů svých zaměstnavatelů, jejich smlouvy jsou mnohdy jen cárem papíru, vypoví ji jeden telefon, SMS zpráva, ti nejsmutnější se to dozvědí z facebooku či twitteru! Sociální sítě dovedou být surové a hlavně – nemusejí se červenat.

Rodiče? Na nic nového nepřistoupí, mají pocit, že jdou po té nejsprávnější cestě, hlavně jsou přesvědčeni, že si ji našli sami a mají pocit, že jim někdo chce ukrást jejich slávu, a hlavně výsledek jejich dosavadní práce. Hodně záleží na povaze hráčů a hráček, do jaké míry jsou spojeni s rodiči, zda jsou schopni se v mnohých nepřijemných debatách postavit se i na stranu svých trenérů, aniž by se do nich zamilovali. Nakonec, i tenisový život červené epizody pravidelně nabízí... Případná rozhodnutí jsou nejsložitější ve chvílích úspěchů, vyhraných turnajů, rodiče jsou o to více nadšeni a hlavně vnitřně přesvědčeni, jak vše dělají dobře. Děvčata, která do velkého tenisu vstoupí dříve, jsou v těchto debatách většinou rozumnější, jsou schopny přijímat rady chytřejších a zkušenějších trenérů, i když to mnohdy naruší jejich vztah s rodiči.

V každé kariéře dobrého hráče či hráčky se zákonitě objeví okamžik, kdy se rodič prostě musí sám stáhnout, nebýt na prvním místě, předat to – v zájmu svého dítěte, zkušenějším. Kdo tohle nedovede, svou péči o dítě nedotáhne do konce a prohrál sám se sebou. Kdo to udělá, ten přece neztrácí vliv na své dítě, jen je prostě v jiné – pro dítě stejně prospěšné – roli. Věřte, jsou to hlavně nadějně děti, které pak mají pocit, že se vše posunulo dál, jsou spokojenější, a co je důležité – v naprosté většině případů jsou už výrazně tenisově chytřejší, vzdělanější než jejich rodiče. Na okruhu mají oči otevřené, rychle se učí jazyky, snáze zapadnou do tenisového kolotoče, mezi vrstevníky si najdou nové kamarády a kamarádky. Věřte, i tuhle novou skutečnost mnozí rodiče velice žárlivě vnímají, mají pocit, že se jim děti odcizují. Ty však už jdou po jiné cestě, která v novém tisíciletí prostě jiná být – musí!“

P. S. 1

„Tenis je jako droga,“ řekla jednou Marie Pinterová. Ti starší si ji pamatují jako Neumannovou, ve své aktivní kariéře porazila Martinu Navrátilovou, stejně jako Billie Jean Kingovou. Nedávno zemřela, bylo jí 77. Patřila mezi nejlepší seniorky, vyhrála jedenáct titulů mistryně světa. „Tenis je dar života, když hraji, byť jen pro zábavu, zapomenou na své problémy, na svůj věk a hru si prostě užívám. Víím, mé údery se už změnilo, pohybují se pomaleji, ale každá minuta hry mě vrací do mladších let a uvolňuje mě.“ I to je cena tenisu... Její věty jsou určitě k zapamatování.

P. S. 2

Neptejme se, kde začíná nebe, a hlavně ho nehledejme. Žijeme v něm, je všude kolem nás, jen si ho musíme zasloužit. A nahoru se nedíváme, je to zbytečné... Dokud však nebudeme mít odvalu, abychom si řekli, jací opravdu jsme, neuzdravíme se. A nebudeme mít ani sílu radovat se ze života. A věřte, kdo si přizná, že jeho děti uvidí Wimbledon jedině v televizi, bude šťastnější. Je to smutné, ale takové pravdy jsou.

franklin
TYPOGRAFICKÉ STUDIO

výroba tiskovin,
časopisů a katalogů
Náměstí Míru 820/9, Praha 2
tel.: 222 510 268

HART PRESS, spol. s r. o.
tř. T. Bati 1574, 765 02 Otrokovice
Tel.: +420 577 926 206-8
Fax: +420 577 925 662
Mobil: +420 737 259 370
E-mail: hartpress@hartpress.cz

Předplatné časopisu vám zajistí
mimo subjektů uvedených v tiráži
i redakce časopisu Tenis,
tel.: 241 442 398
T/Production, s. r. o.,
e-mail: infotenis@tenis-magazin.cz